

Beste genodigden, familie, vrienden en goede kennissen van Hugo

Als bestuursraad van de Heemkundige Kring het Speelhof vonden we het gepast om één aspect (maar volgens onze bescheiden mening een belangrijk aspect) van Hugo onder de aandacht te brengen.

Voor degenen die het nog niet weten, Hugo was met voorsprong 'het geheugen van Boechout'.

Wat hem dan ook zo bijzonder maakte, was dat hij deze kennis ook wilde delen.

Tijdens zijn actieve loopbaan deed hij dit op de achtergrond en onrechtstreeks, al gebeurde dat onder meer door onderzoekers zoals Coi Haverals en mezelf, stilzwijgend toegang te verlenen tot de archieven op de zolders en in de zogenaamde 'brandkast' van het gemeentehuis. Hij deed dit telkens dit zonder woorden, al was het een minzame samenzwering tussen gelijkgestemden.

Hij was al geruime tijd bestuurslid van de heemkundige kring.

Maar pas na zijn pensionering, kwam hij zelf in actie. En hoe? Op goed 10 jaar tijd schreef hij een 650 pagina's vol in ons tijdschrift. Hij werd zo op korte tijd de op één na meest productieve auteur.

Hugo werd de man van de dossiers, die verspreid werden over 4, 5 of meer tijdschriftnummers.

Ik haal aan:

- De Vremdesesteeweg in 2009-10
- Autobussen in Boechout 2011-13
- Het vrijwillig Pompierskorps van Boechout 2013-2015 (ruim 200 pagina's)
- De kostschool Madona

De laatste reeks gaf hij de titel 'de Electische Spelen 2018'. Aanleiding waren de Olympische spelen dit in 2018 net voorbij waren. Hij ontleende de titel van deze reeks aan het latijnse 'electus': Dit betekent uitgelezen, uitgezocht, maar verwijst ook naar de verkiezingen; het ging dan ook over de geschiedenis van de lokale verkiezingen. Goedgekozen omwille van deze dubbele betekenis.

Hugo zetten zijn schouders ook onder verschillende jaarboeken.

- 2014 De Grote Oorlog, samen met Leo Benecke en Coi Haverals

- 2015 Den Boshoeck, met Ludo Van de Velden

Zijn Opus magnum werd dan het jaarboek van 2018 dat hij samen met Leo Benecke schreef. In bijna 500 pagina's werd hier de kroniek geschreven van de cafés, herbergen en feesten onder de titel 'leven in de brouwerij'. Dit is een van die geschiedenissen die moesten geschreven worden (zoals onze burgemeester ergens noteerde).

Hugo was ook heel actief bij het vooronderzoek en de praktische organisatie van vele tentoonstellingen zoals jaarlijks tijdens de jaarmarkt.

Hij was ook de vraagbaak die menig onderzoeker de missing link boodt vanuit zijn gigantisch digitaal archief dat hij thuis op zijn computer had opgebouwd. Hij zei van zichzelf: Ik ben 'een verzamelaar'. Maar eigenlijk was dit eerder 'Ik ben een archief'.

Zijn verdiensten voor de lokale geschiedenis van Boechout en Vremde mag men dan ook niet onderschatten. Zijn oeuvre is zondermeer indrukwekkend. Hij was echter geen verhalenverteller, hij was de man van de kroniek. Hoewel die kronieken gelardeerd zijn met noten waarbij hij vaak ironisch commentaar geeft op de gebeurtenissen. En deze kronieken stellen dan de andere onderzoekers in staat om voort te bouwen op die bouwstenen die hijzelf in alle bescheidenheid heeft aangereikt.

Ik denk nog af en toe aan mijn bezoekjes aan het gemeentearchief op die zaterdagochtenden in de jaren dat Hugo toen als enige aanwezig was en de dienst Bevolking openhield. Het beeld dat ik van zo één voormiddag heb onthouden is van Hugo in een van die hoekkamers op het gelijkvloers, open raam, uit het oosten viel het zonlicht binnen. Dat licht schitterde op de barokke gilet die Hugo – althans in mijn herinnering – zovele jaren droeg. Hij was voor mij toen de poortwachter van het paradijs dat het archief vaak was.

Bedankt Hugo voor al je verdiensten!

Bedankt Goedele voor dit prachtig initiatief om Hugo nog eens te herdenken!

Geert Huybrechts

11 september 2022

